

Self-hosting ในฐานะแนวปฏิบัติทางวิชาชีพ

เซิร์ฟเวอร์ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง คำถามไม่ใช่ว่าควรมีหรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าข้อมูลของลูกค้าคุณอาศัยอยู่ที่ไหน ใครเป็นคนดูแล และใครเป็นผู้รับผิดชอบเมื่อมีบางอย่างล้มเหลว

เพื่อให้เข้าใจตรงกัน: ข้อมูลของคุณอาศัยอยู่ในคอมพิวเตอร์ของใครบางคนเสมอ: ในคอมพิวเตอร์ของยักษ์ใหญ่ที่คุณมอบความไว้วางใจให้ทุกอย่าง ในคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ที่คุณจัดการเอง หรือในคอมพิวเตอร์ของคุณเอง ยิ่งคุณต้องการการควบคุมมากเท่าไร คุณยิ่งต้องแบกรับความรับผิดชอบมากขึ้นเท่านั้น การมอบหมายงานให้บุคคลที่สามารถรายใหญ่ช่วยให้สบายใจขึ้น แต่ไม่ได้ทำให้พ้นจากความรับผิดชอบ: ข้อมูลเป็นของคุณ — และเป็นของลูกค้าของคุณ — และผู้รับผิดชอบคือคุณ

คำถามระหว่างคลาวด์และห้องใต้ดิน

เป็นการดีที่จะเริ่มต้นด้วยการทำให้คำที่สร้างความหวาดกลัวโดยไม่มีเหตุผลหมดความขลังลง: เซิร์ฟเวอร์เซิร์ฟเวอร์ไม่ใช่เครื่องจักรลึกลับในห้องแช่เย็น แต่มันคือคอมพิวเตอร์ของคนอื่น — หรือของคุณเอง — ที่ทำหน้าที่บันทึกข้อมูลและส่งมอบให้แก่ผู้ที่ร้องขอ เป็นเวลาหลายทศวรรษที่เราเก็บข้อมูลของลูกค้าไว้ในโพลเดอร์ ในตู้เก็บเอกสาร บนโต๊ะทำงาน และไม่มีใครนอนไม่หลับเพราะเรื่องนั้น ข้อมูลไม่ได้น่ากลัวเพราะมันอยู่บนกระดาษ และมันก็ไม่จำเป็นต้องน่ากลัวเพียงเพราะมันอยู่บนดิสก์

«คลาวด์» ก็ไม่ใช่สิ่งเหนือธรรมชาติ มันคือคอมพิวเตอร์ของบริษัทหนึ่ง ซึ่งมักจะอยู่ไกลออกไปและมักจะเป็นของคนอื่น ผมเรียนรู้เรื่องนี้โดยไม่ได้ตั้งใจในวันที่ผมมั่นใจว่าไฟล์ของผมปลอดภัยใน Google Drive แต่กลับพบว่าโพลเดอร์ในคอมพิวเตอร์ของผมไม่มีเอกสารของผมอยู่จริง มีเพียงทางลัดไปยังเอกสารที่อาศัยอยู่ที่อื่น หากที่แห่งนั้นตัดสินใจปิดตัว เปลี่ยนราคา หรือยกเลิกบริการ ความสงบสุขของผมก็จะหายไปพร้อมกับมัน ผมไม่ได้ครอบครองสิ่งของของผม ผมเพียงแต่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงพวกมันเท่านั้น

จากตรงนี้เองที่คำถามของสมุดบันทึกเล่มนี้ถือกำเนิด ซึ่งตั้งคำถามได้ง่ายกว่าจะตอบ นั่นคือ ข้อมูลของลูกค้าคุณควรอยู่ที่ไหน แล้วข้อมูลของคุณเองเล่า การถกเถียงในที่สาธารณะตั้งคำถามนี้ราวกับว่ามีเพียงสองคำตอบที่ขัดแย้งกัน — คลาวด์ของแพลตฟอร์มยักษ์ใหญ่ หรือลงมือทำเองทั้งหมด — เกือบจะเป็นเรื่องของการเลือกข้าง แต่มันไม่ใช่สองทาง มันคือสามทาง และไม่มีทางใดเลยที่เป็นการกระทำด้วยศรัทธาแบบหลับหูหลับตา หากอ่านอย่างช้า ๆ จะพบว่ามันมีรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่าและเรียกร้องมากกว่าที่เห็น

นี่คือเรื่องของคุณ ไม่ว่าคุณจะขายอะไรก็ตาม

เป็นการง่ายที่จะคิดว่าการรักษาความลับเป็นเรื่องของทนายความ แพทย์ หรือนักข่าว และส่วนที่เหลือไม่มีอะไรต้องปิดบัง นั่นคือความผิดพลาด และเป็นความผิดพลาดที่มีราคาแพง ธุรกิจเกือบทุกประเภทเก็บข้อมูลของลูกค้าซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมาย และหลายคนเก็บข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนมากกว่าที่เห็นโดยไม่รู้ตัว

ร้านขายโชฟาจัดชื่อ ที่อยู่ และเบอร์โทรของผู้ซื้อ หากมีการผ่อนชำระ ก็จดข้อมูลทางการเงินของเขาด้วย บริษัทรับซ่อมแซมหรือตกแต่งภายในเก็บภาพถ่ายภายในบ้านของลูกค้าและแบบแปลนที่อยู่อาศัยของพวกเขาอย่างครบถ้วน บริษัททำความสะอาดจัดการกับแบบแปลนของสำนักงานที่ตนทำความสะอาด ซึ่งมักทำเครื่องหมายด้วยสีและตัวเลขที่บ่งบอกว่าพนักงานคนไหนเข้าตรงไหน เวลาใด และด้วยกุญแจดอกใด ไม่มีสิ่งใดในนั้นดูเป็นเรื่องใหญ่จนกระทั่งเราถามตัวเองว่ามันจะมีค่าสำหรับใครอีก แบบแปลนการทำความสะอาดเหล่านั้น เมื่อมองด้วยสายตาอีกแบบ คือแผนที่อันสมบูรณ์แบบสำหรับผู้ที่ต้องการบุกเข้าไปขโมย

ความจริงที่ว่าธุรกิจมีขนาดเล็ก หรือขายโชฟาแทนที่จะว่าความในคดีความ ไม่ได้ทำให้ข้อมูลขาดมูลค่า หรือทำให้กฎหมายหยุดบังคับใช้ แต่มันเพียงทำให้เจ้าของมีแนวโน้มที่จะคิดถึงเรื่องนี้น้อยลง และการคิดน้อยเกินไปเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นการรบกวนของคุณ คือจุดเริ่มต้นของปัญหา

ข้อมูลของคุณอาศัยอยู่ที่ไหน?

ต่อคำถามนั้น โดยแก่นแท้แล้วมีสามคำตอบ และควรระลึกไว้ว่า «ข้อมูล» ไม่ใช่เพียงแฟ้มของลูกค้าหรือกองใบแจ้งหนี้และใบเสนอราคา แต่ยังเป็นบทสนทนาของคุณกับเขาด้วย — ผ่าน WhatsApp ผ่านบริการแชตสำหรับมืออาชีพ ผ่าน Solo2 — สามคำตอบที่จะตามมาไม่ใช่ระดับความบริสุทธิ์และไม่ใช่นับได้อะไรที่ไล่จากดีไปร้าย แต่เป็นสามวิธีในการแบ่งสิ่งเดียวกัน นั่นคือการควบคุมและความรับผิดชอบ

มอบทุกอย่างให้ผู้ให้บริการ นี่เป็นวิธีที่พบบ่อยที่สุด และสำหรับคนส่วนใหญ่มันคือสิ่งเดียวที่พวกเขา รู้จัก ผมเอาทุกอย่างใส่ไว้ใน Google Workspace หรือ Microsoft 365 แล้วฝากไว้กับผู้ให้บริการทั้งหมด จ่ายค่าบริการแล้วเลิกคิดเรื่องนี้ รูปแบบที่สดใต้งที่สุดของสิ่งนี้คือบริการที่คุณไม่ได้ครอบครองข้อมูลของตนเองด้วยซ้ำ ตัวอย่างเช่น โปรแกรมออกใบแจ้งหนี้บนคลาวด์บางตัวเก็บใบแจ้งหนี้และใบเสนอราคาให้คุณ — และทำงานได้ดีมาก — แต่ข้อมูลอยู่ในระบบของพวกเขา ไม่ใช่ของคุณ トラบใดที่คุณจ่ายเงิน คุณก็เข้าถึงได้ วันที่คุณจากไป คุณจะพบว่าการนำประวัติของคุณเองติดตัวไปนั้นยากหรือเป็นไปไม่ได้ การกักข้อมูลของคุณไว้เป็นตัวประกันครึ่งหนึ่ง สำหรับผู้ให้บริการมากกว่าหนึ่งราย คือสิ่งที่ชัดเจนไม่ให้คุณย้ายไปหาคู่แข่งโดยตรง เพื่อแลกกับความสะดวก ผมขอมยกการควบคุม และ — โดยไม่พูดออกมามาก — ความรู้สึกที่ว่าความรับผิดชอบไม่ใช่ของผมนอีกต่อไป ตรงนี้มีรายละเอียดปลีกย่อยที่แทบไม่เคยมีใครชี้ นั่นคือ การมอบหมายไม่ได้ แปลว่าต้องเป็นอเมริกัน ผมสามารถมอบทุกอย่างให้ผู้ให้บริการในยุโรปได้สะดวกพอๆกัน — เช่น Infomaniak — และคลี่คลายข้อสงสัยส่วนใหญ่เกี่ยวกับการถ่ายโอนข้อมูลข้ามประเทศที่เราเห็นใน «Schrems II» ได้ในคราวเดียว โดยไม่ต้องโฮสต์เองเลยสักนิด มันไม่ใช่สหรัฐอเมริกาปะทะส่วนที่เหลือของจักรวาล ภายใต้การมอบหมายล้วน ๆ เองก็มีการตัดสินใจที่สำคัญอยู่แล้ว

เช่าและจัดการเซิร์ฟเวอร์ของคุณเอง ผมมีสิ่งเดียวกับที่ Microsoft หรือ Google จะให้ แต่ผมติดตั้งเอง ผมเช่าเซิร์ฟเวอร์จากผู้ให้บริการในยุโรป —Hetzner, OVH, Scaleway— ติดตั้งซอฟต์แวร์เสรี (เช่น Nextcloud สำหรับไฟล์) และดูแลผลลัพธ์ด้วยตนเอง ผมได้รับการควบคุมที่แท้จริง: ผมรู้ว่าอะไรกำลังทำงาน อยู่ที่ไหน และทำไม แต่เครื่องยังคงอยู่ในศูนย์ข้อมูลของบุคคลที่สาม และเหนือสิ่งอื่นใด ผู้ที่จะต้องรับผลที่ตามมา นั้นเปลี่ยนไป โดยการมอบหมายงาน หากมีบางอย่างผิดพลาด คุณจะมีคนให้ตำหนิ โดยการจัดการด้วยตนเอง มีโอกาสสูงที่ความผิดพลาดจะเป็นของคุณ

เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ของคุณเอง นี่คือการเลือกที่แทบไม่มีใครพูดถึง และเป็นหัวใจของสมุดบันทึกเล่มนี้ คุณไม่จำเป็นต้องมีเซิร์ฟเวอร์ขนาดใหญ่ที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงภายในศูนย์ข้อมูลขนาดใหญ่เพื่อโฮสต์สิ่งของคุณ คอมพิวเตอร์ในสำนักงานของคุณเป็นเซิร์ฟเวอร์อยู่แล้ว: มันรับใช้คุณ คุณเปิดทิ้งไว้ที่สำนักงานและเชื่อมต่อจากแล็ปท็อปที่บ้านลูกค้า หรือจากมือถือเมื่อคุณอยู่บ้าน เราเรียกมันว่า «คอมพิวเตอร์สำนักงาน» ไม่ใช่ «เซิร์ฟเวอร์» แต่มันทำหน้าที่เหมือนกับสองตัวเลือกก่อนหน้าทุกประการ การควบคุมอยู่ในระดับสูงสุดและความใกล้ชิดก็เช่นกัน: ข้อมูลของคุณอยู่ที่ที่คุณอยู่ อีกด้านหนึ่ง หากกล่าวอย่างตรงไปตรงมา คือความรับผิดชอบก็สูงสุดเช่นกัน หากไฟดับ ไม่มีช่างเทคนิคที่ปฏิบัติหน้าที่ในนูเรมเบิร์ก: เป็นหน้าที่ของคุณที่จะต้องยกสวิตช์ไฟขึ้น และเพื่อให้คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นเข้าถึงได้จากภายนอก จำเป็นต้องมีบางสิ่งที่สร้างสะพานเชื่อมระหว่างแล็ปท็อปของคุณกับคอมพิวเตอร์เครื่องนั้น มันไม่ใช่เวทมนตร์ และควรทราบไว้ก่อนที่จะเลือกเส้นทางนี้

และไม่จำเป็นต้องนำคอมพิวเตอร์ของสำนักงานกลับมาใช้ใหม่ด้วยซ้ำ มีอุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อสิ่งนี้โดยเฉพาะ นั่นคือ NAS (ผลิตโดย Synology, QNAP และเจ้าอื่น ๆ) เช่นเดียวกับเกือบทุกสิ่งที่เราได้เห็นใน Cuadernos เหล่านี้ ภายในไม่มีเวทมนตร์ใด ๆ มันคือคอมพิวเตอร์เฉพาะทาง เครื่องชนิดเดียวกับที่คุณจะเช่าในศูนย์ข้อมูล เพียงแต่ออกแบบมาเพื่อจัดเก็บข้อมูลและให้บริการข้อมูลผ่านเครือข่าย โดยไม่มีจอภาพหรือแป้นพิมพ์ ต่อจอภาพและแป้นพิมพ์เข้ากับมัน คุณก็ได้คอมพิวเตอร์ธรรมดา ติดตั้งซอฟต์แวร์ที่เหมาะสมลงบนพีซีของคุณ คุณก็จะได้ NAS ความแตกต่างคือ NAS มาพร้อมใช้งานแล้ว คุณเชื่อมั่น เสียบปลั๊กที่บ้านหรือที่ทำงาน และมันเป็นของคุณ คุณไม่ต้องจ่ายค่าบริการรายเดือน คุณจ่ายเพียงครั้งเดียวแล้วมันก็เป็นของคุณ เหมือนเครื่องมืออื่น ๆ ในธุรกิจของคุณ คุณเปิดมัน ปิดมัน และนำมันไปที่อื่นได้หากต้องการ และเพราะมันเป็นของคุณ จึงไม่มีอะไรขัดขวางการมีสองเครื่อง —เครื่องหนึ่งที่บ้าน อีกเครื่องที่ทำงาน— หรือสามเครื่อง โดยเพิ่มอีกเครื่องไว้ในที่ปลอดภัย ซิงค์กันไว้ นั่นคือการสำรองข้อมูลของคุณเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาให้บุคคลที่สามคอยดูแล สุดท้ายแล้ว การโฮสต์ด้วยตนเองไม่ใช่สิ่งเดียว แต่เป็นการผสมผสานของอุปกรณ์ ความเป็นเจ้าของ ตำแหน่งที่ตั้ง และซอฟต์แวร์

ตรงนี้เสี่ยงไม่ได้ที่จะเอ่ยถึงสิ่งที่เราทำ และเราทำโดยไม่ปิดบัง ใน Solo2 สะพานนั้นถูกทอดขึ้นโดยตัวแอปพลิเคชันเอง คอมพิวเตอร์ในสำนักงานของคุณจะเข้าถึงได้เฉพาะอุปกรณ์ที่คุณไว้ใจเท่านั้น และอยู่ภายใต้การเข้ารหัสเสมอ ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ของคุณก็เชื่อมต่อกลับเข้าหามันเองโดยอัตโนมัติ เมื่อลูกค้าคุยกับคุณ มันคือคอมพิวเตอร์ของคุณ — ไม่ใช่ของบุคคลที่สาม — ที่คุยกับลูกค้า เราไม่ได้แก้ปัญหไฟดับ เราแก้ปัญหสะพาน และเราไม่ได้มีเพียงเจ้าเดียว แทบทุกความต้องการในวันนี้มีโปรแกรม — ไม่ว่าจะแบบเสรีหรือ

แบบกรรมสิทธิ์ — ที่ทำสิ่งนี้ได้พอดี นั่นคือการเก็บข้อมูลไว้ในเครื่องของคุณและเข้าถึงมันจากภายนอกได้ของเราเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่ง สิ่งสำคัญคือแนวคิด ไม่ใช่แบรนด์

ความซ้ำซ้อน (Redundancy) ไม่ใช่พลังพิเศษ

ที่นี้มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นทันที และมันก็สมเหตุสมผล: หากผมเก็บทุกอย่างไว้ในคอมพิวเตอร์สำนักงาน จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันพัง? คำถามนี้ดี คำตอบคือตาข่ายนิรภัยที่เราจินตนาการไว้กับผู้ให้บริการรายใหญ่นั้นมีความสมณะ — และเลียนแบบได้ง่ายกว่า — ที่คิด

เมื่อผมฝากข้อมูลไว้ในศูนย์ข้อมูลของบริษัทข้ามชาติ ผมเชื่อใจว่าพวกเขาจะมีสำเนาอยู่ในหลายๆ ที่ และพวกเขาน่าจะจะมี: ในสถานที่แห่งที่สอง หรืออาจจะเป็นที่สาม แต่ความซ้ำซ้อนนั้นไม่จำกัด และเหนือสิ่งอื่นใดมันไม่ใช่ของผม: มันยังคงเป็นฮาร์ดดิสก์ที่ผมไม่ได้เป็นเจ้าของ ซึ่งจัดการโดยใครบางคนที่ผมมอบความไว้วางใจให้โดยแทบไม่เคยตรวจสอบ

ตาข่ายแบบเดียวกันนี้ผมสามารถถักทอได้เอง และด้วยข้อโต้แย้งที่เด็ดขาด บริการประจำวันของผมอาศัยอยู่ในคอมพิวเตอร์สำนักงาน จากนั้นผมเก็บสำเนาที่เข้ารหัสไว้ในคอมพิวเตอร์ของบริษัทเพื่อน — เพื่อนร่วมวิชาชีพ สำนักงานที่เชื่อถือได้แห่งอื่น — และเก็บสำเนาที่เข้ารหัสไว้อีกชุดหนึ่งที่ผู้ให้บริการในยุโรปรายเดิมที่เราพูดถึง ความแตกต่างคือทุกสิ่ง: สิ่งที่ผมทิ้งไว้ภายนอกไม่ใช่บริการของผมหรือข้อมูลดิบของผม แต่เป็นสำเนาที่เข้ารหัสซึ่งมีเพียงผมเท่านั้นที่เปิดได้ ผู้ให้บริการภายนอกเก็บหีบที่ปิดล็อกไว้ซึ่งเขาไม่มีกุญแจ ผมไม่ได้มอบความไว้วางใจในข้อมูลของผมให้แก่เขา: ผมมอบหมายไปต์บางอย่างให้เขา ซึ่งหากไม่มีผม มันก็ไม่มีจุดหมายใดๆ

มันเคยปลอดภัย จนกระทั่งมันไม่ปลอดภัยอีกต่อไป

ขออนุญาตเล่าเรื่องส่วนตัว เพราะเรื่องนี้จะช่วยอธิบายได้ดีกว่าข้อโต้แย้งใดๆ เป็นเวลากว่าสิบปีที่ผมเป็นลูกค้าที่ซื่อสัตย์ของ CrashPlan ซึ่งเป็นบริการสำรองข้อมูลที่ยอดเยี่ยมในทางเทคนิค ผมสำรองข้อมูลคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องของผมและของครอบครัว — ทั้งของบริษัทและของที่บ้าน ทั้งหมด — ไว้ในคลาวด์ของพวกเขา โดยมีเวอร์ชันที่ผมสามารถกู้คืนได้ตามความถี่ที่ต้องการ เดินทางย้อนเวลากลับไปยังไฟล์เฉพาะเมื่อหลายเดือนก่อนได้ หลังจากสำรองครั้งแรก มันจะส่งเฉพาะส่วนต่างในรูปแบบที่เข้ารหัสและบีบอัด ทำให้ผมดูแลข้อมูลสำรองขนาดใหญ่ให้ทันสมัยได้โดยแทบไม่ต้องออกแรง มันช่วยผมไว้หลายครั้ง ตั้งแต่เอกสารเล็กๆ น้อยๆ ไปจนถึงดิสก์ทั้งใบ ราคาค่อยๆ สูงขึ้นตามกาลเวลาและผมก็ไม่สนใจ ผมยินดีจ่าย

สิ่งที่ผมไม่รู้คือ CrashPlan คำนวณพลาด: พวกเขาสัญญาไว้ในสัญญาว่าจะมีพื้นที่จัดเก็บไม่จำกัด ทั้งในแง่ของพื้นที่และเวลา และพื้นที่คูณด้วยเวลา — ประวัติศาสตร์หลายปี เวอร์ชันทุกๆ ไม่กี่นาที — จะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าจะไม่สามารถรักษาสถานะไว้ได้ วันหนึ่งพวกเขาแจ้งพวกเราทุกคนว่าบริการกำลังจะสิ้นสุดลง พวกเขาทำอย่างสง่างามและมีระยะเวลาผ่อนผันที่ใจกว้างเกือบหนึ่งปี และให้เครื่องมือแก่เราในการดาวน์โหลดข้อมูลของเรา แต่ใครจะไปไหนรอดด้วยสำเนาข้อมูลทุกดิสก์ที่มีเวอร์ชันย้อนหลังกว่าสิบปี? นั่นคือตอนที่คุณ

พบว่าคุณไม่มีทั้งวิธีดาวน์โหลดทั้งหมดและไม่มีที่เก็บ และต่อให้ทำได้ ค่าโกดังเก็บข้อมูลใหม่ก็คงจะแพงมหาศาล

ผมรู้สึกจำเป็นไว้ได้สี่อย่าง ที่เหลือหายไปตอนที่พวกเขาปิดสวิตช์ ผมเคยสบายใจ ข้อมูลของผมปลอดภัย... จนกระทั่งมันไม่ปลอดภัยอีกต่อไป และไม่ใช่เพราะการทรยศ CrashPlan ประพฤติตัวอย่างไรที่ตี — ต่างจาก Evernote ที่หลายปีต่อมาประพฤติตัวอย่างน่าละอาย — เพียงแค่ว่า เทวดาผู้พิทักษ์ของผมบนคลาวด์ตัดสินใจโดยมีสิทธิ์เต็มที ที่จะเลิกเป็นเช่นนั้น ผลลัพธ์สำหรับผมแล้วเหมือนกันทุกประการ สิ่งที่ผมคิดว่าปลอดภัยได้หายไป

สิ่งที่เรื่องนี้สอนจริงๆ เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของมนุษย์มากกว่าเทคโนโลยี เมื่อใครบางคนรู้สึกว่าบางสิ่งเป็นความรับผิดชอบของเขา เขาจะดำเนินการในเชิงป้องกัน: ทำสำเนา ป้องกันตัวเอง สงสัยด้วยวิจรรย์ญาณที่ดี เมื่อเขาเชื่อ — อย่างผิดๆ — ว่าความรับผิดชอบนั้นเป็นของบุคคลที่สามรายใหญ่ที่มีฐานะมั่นคง เขาจะผ่อนคลายและปล่อยให้สิ่งต่างๆ เป็นไป ความสงบที่ได้รับมอบหมายนั้นไม่ใช่ความรอบคอบ: แต่มันคือรูปแบบหนึ่งของความไม่รับผิดชอบอย่างแท้จริง

การจ่ายเงินไม่เท่ากับการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ความไม่รับผิดชอบที่เจียบเขียนนั้นคล้ายกับพ่อแม่ที่ส่งลูกเข้าโรงเรียนที่แพงที่สุด จ่ายเงินค่าปริญญาโทให้ หลังจากนั้น และเชื่อว่าพวกเขาได้ทำหน้าที่สมบูรณ์แล้ว พวกเขายังไม่สมบูรณ์ การเป็นพ่อแม่คือการกังวลว่าวันนี้ลูกได้เรียนรู้อะไร สิ่งที่ลูกไม่เข้าใจ ค่านิยมของลูก ความมั่นใจในตนเองของลูก หากเมื่ออายุยี่สิบห้าปีลูกคนนั้นทำงานไม่เป็นหรือประพฤติตัวไม่ดี ความผิดไม่ใช่ของโรงเรียนที่รับเงินไป แต่เป็นความผิดของผู้ที่มอบหมายงานและจ่ายเงินโดยเชื่อว่าแค่นั้นก็เพียงพอแล้ว การจ่ายเงินให้บุคคลที่สามไม่ได้ทำให้พ้นจากความรับผิดชอบ มันไม่เคยเป็นเช่นนั้น

กับข้อมูลก็เป็นเช่นเดียวกัน และประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้ก็ยืนยันเรื่องนี้ เมื่อห้าสิบหรือร้อยปีก่อน ผู้ประกอบวิชาชีพคนหนึ่งเก็บสิ่งของลูกค้าไว้ในแฟ้ม ในสำนักงานหรือในบ้านของตน และรู้สึกว่าตนรับผิดชอบมัน นาน ๆ ครั้งจึงจะมีอะไรสูญหาย เราก้าวเข้าสู่โลกดิจิทัล และด้วยความง่ายตายน่าตกใจ เราอัปโหลดทุกอย่างขึ้น «คลาวด์» — ซึ่งไม่ใช่อะไรมากไปกว่าคอมพิวเตอร์ของบริษัทข้ามชาติ — แล้วเลิกกังวล และบ่อยครั้งก็มีอุบัติเหตุ และมีบริษัทที่สูญเสียทุกอย่าง แล้วก็มีคนพูดว่า เป็นความผิดของ Google เป็นความผิดของ Microsoft ไม่ใช่ ข้อมูลเป็นของคุณ หรือของลูกค้าคุณ แต่ผู้รับผิดชอบคือคุณเอง

การโฮสต์ข้อมูลของคุณเองไม่ใช่ความเอาแต่ใจทางเทคนิค แต่มันคือการกักตุนความสงบสุขเมื่อหลายทศวรรษก่อน ความสงบที่ได้รู้ว่าแต่ละสิ่งอยู่ที่ไหนและเพราะอะไร ในขณะเดียวกัน การคุ้มครองข้อมูลก็ได้เผชิญกับการแกว่งของลูกตุ้มอย่างกะทันหัน — จากการไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ เลย เมื่อใครๆ ก็แสดงข้อมูลลูกค้าโดยไม่คิด ไปจนถึงข้อกำหนดที่ตลกโปกฮาอย่างไม่เป็นสัดส่วนกับผู้ที่เล็กที่สุด เช่น ฟรีแลนซ์ที่ให้เบอร์โทรศัพท์ลูกค้าแก่พนักงานส่งของ ผมไม่ได้โต้แย้งเป้าหมาย แต่ผมสังเกตเห็นความไม่สมดุล แต่ความไม่สมดุลไม่ได้ทำให้เราพินิจ: วันที่ฝ่ายบริหารมีเครื่องมือในการติดตามและลงโทษในวงกว้าง ขนาดจะไม่ช่วยปกป้องใครอีกต่อไป และเป็นการฉลาดที่จะไม่รอให้ถึงวันนั้นโดยที่บ้านยังไม่เรียบร้อย การมีข้อมูลภายใต้การควบคุม

ของตนเองช่วยให้ปฏิบัติตามกฎและช่วยพิสูจน์สิ่งนั้นได้ และเหนือสิ่งอื่นใด มันคืนทุกอย่างกลับสู่ที่ที่ควรอยู่: เมื่อข้อมูลเป็นของคุณ ความรับผิดชอบก็เป็นของคุณทั้งหมด — ไม่มีบุคคลที่สามให้ดำเนิน และไม่มีบุคคลที่สามที่ความล้มเหลวของเขาจะทำให้คุณตกอยู่ในความเสี่ยง—

ความรับผิดชอบก็ปกป้องด้วยเช่นกัน

คงไม่เชื่อตรงนักหากจะวาดภาพนี้โดยปราศจากเกมมิด การเข้าไปแทนที่ตัวกลางหมายถึงการแบกรับสิ่งที่เป็นของมัน นั่นคือ การเก็บสำเนาสำรองให้เป็นปัจจุบัน การติดตั้งการอัปเดต และความรับผิดชอบทางกฎหมาย — ของ RGPD — ซึ่งอันที่จริงไม่เคยเลิกเป็นของคุณทั้งหมดเลย (เอกสารอ้างอิงท้ายหน้าให้รายละเอียดมาตราต่าง ๆ) มันมีงานต้องทำ และมีวันหนึ่งที่บางอย่างพังในเวลาที่ไม่เหมาะ เราไม่ได้ปิดบังมัน

แต่ความกลัวที่ห้อมล้อมคำคำนั้น ความรับผิดชอบ ถูกปรับเทียบไว้อย่างผิดพลาด การสูญเสียไฟล์ของคุณในบริการคลาวด์ที่ปิดตัวลง หรือสูญเสียรูปถ่ายของคุณใน Google Photos นั้นง่ายกว่ามาก เมื่อเทียบกับการสูญเสียแฟ้มเอกสารสำคัญที่คุณมีอยู่ในคอมพิวเตอร์ของคุณเอง แฟ้มที่คุณรู้ว่ามันอยู่ที่ไหนและจะรู้สึกได้ทันทีว่าหายไปเมื่อมันหายไป สิ่งที่คุณรู้สึกว่าเป็นของคุณ คุณก็ดูแล สิ่งที่คุณเชื่อว่าปลอดภัยในมือของผู้อื่น คุณก็ละเลย

ลองนึกถึงอัลบั้มรูปสมัยก่อน อัลบั้มที่อัดลงกระดาษและเก็บไว้ในลิ้นชัก คุณเคยได้ยินใครสักคนพูดใหม่ว่าเขา «ทำหาย» อัลบั้มครอบครัวของตน เราได้ยินเรื่องบ้านที่ไฟไหม้พร้อมอัลบั้มอยู่ข้างใน แต่ทำหายเฉย ๆ นั้นไม่ ในทางกลับกัน คนที่เก็บรูปทั้งหมดของตนไว้ใน Google Photos หรือ Apple Photos แล้วไม่เหลืออะไรเลย เรื่องราวแบบนี้วนกลับมาทุก ๆ ไม่กี่เดือน เพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่าปลอดภัย Google Photos ดูแลรูปของคุณ แน่นอนว่าใช่ แต่มันไม่ได้ดูแลรูปเหล่านั้นแบบที่พ่อแม่ดูแลอัลบั้มที่มีลูกและหลานของพวกเขาอยู่ ความต่างนี้ไม่มีศูนย์ข้อมูลใดแก้ไขได้ ความรับผิดชอบ เมื่อมันเป็นของคุณ ไม่ได้เป็นเพียงภาระ มันยังเป็นหลักประกันที่ดีที่สุดด้วย

สี่คำถามก่อนตัดสินใจ

หากคุณกำลังพิจารณาที่จะก้าวไปสู่ขั้นตอนนี้ ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม ควรตอบคำถามสี่ข้อก่อนด้วยความซื่อสัตย์และไม่มีอคติ:

1. ข้อมูลส่วนไหนของคุณที่หากสูญเสียไป หรือนำติดตัวไปไม่ได้ จะทำให้คุณเจ็บปวด และจงระวังการมองข้ามสิ่งที่ «เป็นกิจวัตร» ประวัติใบแจ้งหนี้ดูเป็นสิ่งที่ธรรมดาที่สุดในโลก จนกระทั่งคุณเปลี่ยนโปรแกรมแล้วพบว่าใบแจ้งหนี้เหล่านั้นเป็นของผู้ให้บริการ ไม่ใช่ของคุณ — ที่อย่างมากที่สุดคุณก็พิมพ์มันออกมาเป็น PDF ได้ โดยไม่อาจค้นหาภายในมันได้อีก — มันไม่ใช่เพียงเรื่องของความอ่อนไหว แต่เป็นเรื่องที่ว่าสิ่งที่คุณจำเป็นต้องเก็บรักษานั้นแท้จริงแล้วเป็นของใคร
2. ตัวเลือกใดได้สัดส่วนกับความสามารถทางเทคนิคที่แท้จริงของคุณ คอมพิวเตอร์ของตัวเองที่ดูแลอย่างดีนั้นอยู่ในเอื้อมมือของทุกคน ส่วนการดูแลเซิร์ฟเวอร์ทั้งเครื่องนั้นไม่เท่าไรหรอก จงซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่คุณ

รู้และสิ่งที่คุณไม่รู้ และจงจำไว้ว่าระหว่างการจัดเซิร์ฟเวอร์ทั้งเครื่องกับการมอบทุกอย่างให้คนอื่น ยังมีพื้นที่ตรงกลางที่สมเหตุสมผลมาก นั่นคือ โปรแกรม — แบบเสรีหรือแบบกรรมสิทธิ์ — ที่เก็บข้อมูลของคุณไว้ในเครื่องของคุณเองและให้คุณเข้าถึงมันจากภายนอกได้ สำหรับคนจำนวนมาก นี่คือจุดสมดุลที่ดีที่สุด

3. คุณมีแผนอย่างไรสำหรับวันที่เลวร้ายที่สุด? เหตุละเมิดข้อมูล ดิสก์พัง ผู้ให้บริการปิดตัว ช่างเทคนิคลากป่วย หากแผนเริ่มต้นด้วยคำว่า «มันไม่ควรเกิดขึ้น» นั่นไม่ใช่แผน
4. คุณจะรู้วิธีพิสูจน์หรือไม่ว่าคุณปฏิบัติตามกฎหมายที่มีการตรวจสอบในวันพรุ่งนี้? การทำได้ดีกับการสามารถพิสูจน์ได้ว่าคุณทำได้ดีนั้นไม่ใช่เรื่องเดียวกัน กฎหมายต้องการอย่างหลัง

ไม่มีคำตอบที่เป็นสากล มีเพียงคำตอบที่เหมาะสม ซึ่งได้รับการยอมรับด้วยความซื่อสัตย์เกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับ และสิ่งที่ได้รับสืบทอดมา และเหนือเทคโนโลยีทั้งปวง คือความจริงง่ายๆ หนึ่งประการ: ข้อมูลของคุณอาศัยอยู่ในคอมพิวเตอร์ของใครบางคน คำถามเดียวที่สำคัญจริงๆ คือคุณต้องการให้คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นเป็นของใคร

การโฮสต์ด้วยตนเองไม่ใช่ทั้งคุณธรรมหรือความเสียหาย แต่มันคือเครื่องมือที่มีร่องรอยของความสามารถและความรับผิดชอบที่เป็นรูปธรรม คำถามไม่เคยอยู่ที่ว่าจะโฮสต์ข้อมูลของคุณเองหรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าข้อมูลใด อย่างไร และด้วยเครือข่ายสนับสนุนใด การกักกันการควบคุมข้อมูลไม่ใช่การกลับไปสู่ห้องใต้ดินหรือการไม่ไว้วางใจทุกสิ่ง แต่มันคือการกลับไปรู้สึกรับผิดชอบต่อสิ่งที่เป็นของเรา เช่นเดียวกับเมื่อข้อมูลนั้นเคยอยู่ในโพลเดอ์บนโต๊ะทำงาน ความรับผิดชอบนั้น หากเข้าใจอย่างถูกต้อง คือบริการที่แท้จริงที่มีอาชีพมอบให้กับลูกค้าของตน

แหล่งข้อมูลและการอ่านเพิ่มเติม

- ระเบียบข้อบังคับ (EU) 2016/679 — มาตรา 28 (ผู้ประมวลผลข้อมูล), มาตรา 32 (ความปลอดภัยในการประมวลผล), มาตรา 33 (การแจ้งเหตุละเมิด), มาตรา 37 (การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูล)
- หน่วยงานคุ้มครองข้อมูลแห่งสเปน (AEPD) — *คู่มือปฏิบัติสำหรับการวิเคราะห์ความเสี่ยงในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล* (ฉบับปัจจุบัน) กรอบการทำงานสำหรับผู้ควบคุมข้อมูลที่ทำหน้าที่ทางเทคนิคด้วยตนเอง
- คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลแห่งยุโรป (EDPB) — *Guidelines 1/2024 on processing of personal data based on legitimate interests* ใช้สำหรับการทดสอบความสมสัดส่วนในการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของตนเองด้วย
- คณะกรรมาธิการยุโรป — *ทำเนียบสาธารณะของผู้ให้บริการข้อมูลที่จัดตั้งขึ้นในเขตอำนาจศาลยุโรป* จุดเริ่มต้นทางธุรการเพื่อระบุตัวเลือกการโฮสต์ที่มีการจัดการในยุโรป
- Nextcloud GmbH (เยอรมนี) — *Nextcloud Enterprise architecture and compliance documentation* กรณียัตว์อย่างของซอฟต์แวร์เสรีที่มีรูปแบบการโฮสต์ด้วยตนเองและการจัดการโดยผู้ให้บริการในยุโรป ซึ่ง

ได้รับการบันทึกไว้อย่างเป็นทางการ มีประโยชน์ในการเป็นข้อมูลอ้างอิงทางเทคนิคของโครงการที่ได้รับบริการสนับสนุนในเขตอำนาจศาลยุโรปตั้งแต่ปี 2016

[← ก่อนหน้าคำ 24 คำ: อุตสาหกรรมการเข้ารหัสคืออะไรถัดไป → ความเป็นส่วนตัวที่แท้จริง vs ความเป็นส่วนตัวที่ฉาบฉวย: คำถามที่คุณควรตั้งกับตัวเอง](#)

บทความล่าสุด

- [บทสะท้อนความคิด · 29 มิถุนายน 2026 คุณไม่ได้เป็นนิรนาม](#)
- [บทสะท้อน · 27 พฤษภาคม 2026 สิ่งที่ยากเย็นไม่สามารถแก้ไขได้](#)
- [การวิเคราะห์ · 26 พฤษภาคม 2026 ความเป็นส่วนตัวที่แท้จริง vs ความเป็นส่วนตัวที่ฉาบฉวย: คำถามที่คุณควรตั้งกับตัวเอง](#)

ดาวน์โหลดบทความนี้เก็บไว้เพื่อใช้งานได้ทุกที่ที่คุณต้องการ

[↓ Markdown](#) [↓ ข้อความธรรมดา](#) [↓ PDF](#)

ไฟล์จะถูกดาวน์โหลดลงในอุปกรณ์ของคุณ คุณสามารถบันทึก นำเข้าสู่ Solo2 หรือแชร์ได้ทุกที่ตามต้องการ Cuadernos จะไม่กำหนดปลายทางแทนคุณ

ตราประทับครั้ง · SHA-256 e716c8301b08685004d62e43d60dce40c4ba981d9be8f80a55ac720dc31ff1c8

[คุณสมบัติ](#) [มีอะไรใหม่](#) [บล็อก](#) [ช่วยเหลือ](#) [เกี่ยวกับ](#) [ติดต่อ](#)
[ความโปร่งใส](#) [การตรวจสอบ](#) [ความเป็นส่วนตัว](#) [เงื่อนไข](#) [คุกกี้](#)

Cuadernos Lacre · สิ่งพิมพ์ของ [Menzuri Gestión S.L.](#) ·

เขียนโดย R.Eugenio · เรียบเรียงโดยทีมงาน [Solo2](#)

เว็บไซต์ของเราไม่ใช่คุกกี้ ทุกสิ่งที่เบราว์เซอร์ของคุณโหลดนั้นเราเป็นผู้เขียนหรือกำกับดูแล และโฮสต์อยู่บนเซิร์ฟเวอร์ยุโรปของเรา ได้แก่ ตัวนับการเข้าชมแบบไม่ระบุตัวตน (Umami โฮสต์เอง) และ JavaScript ขั้นต่ำที่จำเป็นสำหรับตัวเลือกภาษาและการตั้งค่าธีมสว่าง/มืดของคุณ ซึ่งจะถูกรับบันทึกไว้บนอุปกรณ์ของคุณเอง ไม่มีทรัพยากรจากบริษัทภายนอก ไม่มีเครื่องมือติดตาม ไม่มีการสร้างโปรไฟล์ ไม่มีการแชร์ข้อมูล หากคุณต้องการติดตามเรา: [RSS](#)